

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci žalobce: **ANAS, spol. s r.o.**, se sídlem Příbramská 506, Dobříš, IČ: 46357777, zastoupen: JUDr. Vladimír Skalický, advokát, Dlouhá 138, Příbram II, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2014 č.j.: 3019/500/13, 90372/ENV/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2014 č.j.: 3019/500/13, 90372/ENV/13, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 16.927,10 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku, do rukou JUDr. Vladimíra Skalického, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále také jen „inspekce“), ze dne 16. 9. 2013, čj. ČIŽP/41/OOP/SR01/1205375.003/13/PZM. Ve správním řízení byl žalobce pravomocně potrestán za skutek, že nedovoleně zasáhl do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o ochraně přírody a krajiny nebo zákon“), a to snížením hladiny Horního rybníka v Sudovicích na pozemku parc. č. 131/2 v katastrálním území Sudovice v době rozmnožování obojživelníků, zjištěným inspekci ve dnech 17. – 22. 4. 2013, čímž došlo ke zničení nejméně 35 snůšek vajíček ropuchy obecné,

která je řazena mezi ohrožené živočichy, a podléhá tak ochraně podle ust. § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž tento zásah byl proveden bez povolení o výjimce ve smyslu ust. § 56 zákona o ochrany přírody a krajiny, čímž žalobce nedovoleně zasáhl do přirozeného vývoje chráněného druhu a porušil ust. § 50 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Za tento skutek byla žalobci podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení státu.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně snížení uložené pokuty. V žalobě, jejímiž důvody je soud při přezkumu vázán, uvedl, že si není vědom, že by provedl nedovolený zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů, na předmětném rybníce řádně, stejně jako v minulých letech, hospodařil. Z napadeného rozhodnutí není podle jeho názoru dostatečně zřejmé, v čem spočívá nepovolenost či protiprávnost jednání žalobce (z jakých právních předpisů je dovozena nedovolenost pohybu hladiny rybníka, v jakém rozsahu, v jakém období a z čeho dovozuje inspekce porušení konkrétní právní povinnosti žalobce). Rozhodnutí je podle jeho názoru založeno na předpokladech či domněnkách, aniž by bylo přesně specifikováno, v čem protiprávní jednání spočívá; nepostačí úvahy o tom, že žalobce má mít o něčem povědomí či že se jedná o notoricky známé informace o biologii. Není patrné, z jakého právního předpisu plyne konkrétní období, v němž probíhají vývojové cykly různých živočichů a zda je povinností žalobce prakticky nepřetržitě sledovat vývojové cykly všech potencionálních živočichů v oblasti, kteří mohou být chráněni.

Žalobce dále poukázal na to, že vypouštění a přenášení živočichů do jeho rybníka třetími osobami bylo prováděno bez povolení, přes opakované stížnosti a oznámení se tímto jednáním správní orgány nezabývaly, naopak trestají žalobce za nedostatečnou péči o takové živočichy.

V poslední části žaloby napadá výši uložené pokuty, která je podle jeho názoru nepřiměřená způsobenému následku, a nebyly vzaty na zřetel okolnosti ve prospěch žalobce (jedná se o bezúhonný subjekt, v minulosti nebyl postižen), odůvodnění pak považuje za nepřiléhavé a nezohledňující konkrétní okolnosti daného případu.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když důvody jsou obsahově shodné s těmi, které jsou uvedeny v odůvodnění napadeného a prvostupňového správního rozhodnutí.

Při ústním jednání konaném dne 7. listopadu 2017 účastníci na svých procesních přednesech setrvali, žalobce doplnil své vyjádření fotodokumentací o přenášení živočichů do předmětného rybníka i jiných jeho rybníků, a oznámení, které učinil, stejně jako rozhodnutí o uložení pokuty jinému subjektu, které si žalobce vyžádal od inspekce podle zákona č. 106/1999 Sb. Tyto listiny soud provedl k důkazu a založil je do spisu; s ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí soud zrušil z důvodu nedostatečného zdůvodnění výše pokuty a zjištění plynoucí z těchto listin může být využito pro nové rozhodnutí ve věci, může tyto důkazy v dalším řízení použít žalovaný v dalším řízení při úvaze o výši pokuty (ust. § 78 odst. 6 soudního řádu správního).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že na základě vlastního zjištění v místě samém dne 17. 4. 2013 a 22. 4. 2013 a ověření neexistence výjimky ze zákazů daných ust. § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny zahájila inspekce řízení o uložení pokuty za správní delikt. Na základě spisového materiálu žalovaný má za zřejmé, že na předmětném pozemku došlo ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje druhu ropuchy obecné, neboť v období rozmnožování obojživelníků probíhalo vypouštění rybníka, přičemž tato fáze vývoje od naklazení vajíček do vývoje pulců je existenčně vázána na vodní prostředí; v tomto případě byl snížením hladiny a obnažením pobřežní a vodní vegetace omezen reprodukční potenciál předmětného druhu. Ohledně této fáze vývoje je obecně známo, že ropucha obecná se ve vodě vyskytuje pouze v krátké období páření a kladení vajíček, přičemž se ropuchy zpravidla vracení každý rok tam, kde dokončily svůj larvální vývoj, aby se zde mohly opět rozmnožit. Mezi ponořenou vodní vegetací či větve klade samice rosolovitý řetězec (šňůru vajíček) dlouhý několik metrů, který jich může obsahovat až 6 000 (v odůvodnění je uveden odkaz na odbornou literaturu – Baruš V., Oliva O. (1992) Fauna ČSFR. Obojživelníci. Academia, Praha, nebo Reichholf J., Diesener G. (1997): Obojživelníci a plazi. Knižní klub, Praha). Základní podmínky ochrany zvláště chráněných druhů živočichů jsou dány ust. § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny, výjimky může povolit orgán ochrany přírody podle ust. § 56 odst. 1 tohoto zákona, což se v daném případě nestalo.

Ohledně výše uložené pokuty a základních předpokladů naplnění skutkové podstaty deliktu je konstatováno, že podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny je horní hranice pokuty 1.000.000 Kč, předpokladem pro uložení sankce je existence protiprávního jednání, školový následek a příčinná souvislost. Odpovědnost je objektivní (za následek), není tak podstatné, zda žalobce prováděl vypouštění rybníka bez příslušné výjimky či souhlasu orgánů ochrany přírody úmyslně či z nedbalosti, nebo zda vůbec o protiprávnosti mohl vědět, pro sankční odpovědnost postačí, že faktický zásah fakticky realizoval.

Dále v reakci na odvolací námitky je v odůvodnění mj. uvedeno, že manipulace s hladinou rybníka v době rozmnožování předmětného druhu obojživelníků měla nevratné důsledky na snůšky vajíček, tj. na jejich zánik, proto je třeba odmítnout námitky týkající se chybějících údajů o porušení závazných norem, neboť žalobce nebyl oprávněn jednat se zákazy uvedeným v ust. § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. nebylo mu povoleno narušovat přirozený vývoj (nejen) ropuchy obecné a způsobit úhyn vývojových stádií tohoto druhu. Skutečnost, že inspekce uvedla v rozhodnutí formulaci, že vypouštění rybníka prováděl žalobce v nevhodnou dobu, vyplývá z aktuálního stavu v lokalitě, z obecně známého chování ropuchy obecné. Žalobce již od roku 1997 podniká v chovu ryb a zemědělství, proto to posiluje nutnou větší míru vědomostí o možném výskytu různých druhů živočichů v rybníce či jeho okolí, tak i opatrnosti a předvídatosti, kterou lze očekávat ve vztahu k ochraně přírody. Ohledně poukazu žalobce na přenášení živočichů do rybníka jinými osobami je v odůvodnění uvedeno, že se jedná o námitku bez dopadu na toto řízení pro nepodloženost tohoto tvrzení a neupřesnění takových osob, a pro odlišnost takového jednání s předmětem tohoto řízení, shledané porušení zákona jinými osobami může být podnětem pro zahájení jiného samostatného správního řízení.

K odůvodnění výše uložené pokuty ve vztahu k odvolacím námitkám je v odůvodnění uvedeno, že se žalovaný ztotožnil s důvody, které uvedla inspekce v prvostupňovém správním rozhodnutí, poukázal na to, že pokuta byla uložena ve čtvrtině sazby, a že inspekce vycházela ze zákonných hledisek podle ust. § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (konkrétně ze závažnosti a důsledků evidentně škodlivého zásahu do veřejného zájmu daného zákonem o ochraně přírody a krajiny na ochraně zvláště chráněného druhu). Dosavadní bezúhonnost žalobce není kritériem pro posuzování výše pokuty. Jednání žalobce pak není zanedbatelné, zaznamenaný výskyt velkého množství (stovek) ropuch obecných v rybníce a jedinců v okolí rybníka i na obnaženém prostoru nezpůsobuje nepřesvědčivost či nepřezkoumatelnost hodnocení. Ohledně namítaných likvidačních následků pokuty žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133. Žalobce s odvoláním doložil podklady o svých majetkových poměrech (přiznání k dani z příjmů právnických osob a přiznání k dani z přidané hodnoty za období let 2010 – 2012), z podkladů lze dovodit, že žalobce průběžně vykazuje zisky za asi 0,5 milionu Kč až téměř 1 milion Kč a disponuje majetkem řádově převyšujícím uloženou pokutu (aktiva asi 8 milionů Kč, dlouhodobý majetek asi 6 milionů Kč), podle údajů katastru nemovitostí vlastní také další vodní plochu. Uloženou pokutu tak považuje za citelnou, nikoliv však likvidační.

V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je ohledně výše pokuty mj. uvedeno, že ačkoliv došlo ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje ropuchy obecné, samotný biotop byl zachován, dále že negativní zásah trval poměrně krátce, dva dny poté, co inspekce na situaci upozornila, bylo vypouštění rybníka zastaveno a bylo přikročeno k jeho napouštění. Počet zničených snůšek odpovídá stejnému množství úspěšně odpářených samic (35 snůšek); vzhledem k celkovému počtu žab pozorovaných na lokalitě dne 17. 4. 2013, a vzhledem k počtu vajíček v každé snůšce, se inspekce nedomnívá, že došlo ke zničení rozmnožovacího úspěchu převážné části místní populace, a to i v případě zohlednění skutečnosti, že běžný poměr pohlaví u tohoto druhu činí 4 – 6 : 1 ve prospěch samců. Žalobce způsobil přímé znemožnění realizace biotického potenciálu u nejméně 35 samic ropuchy, ačkoliv se inspekce domnívá, že zničení těchto snůšek je pouze zlomkem z celkového množství vývojových stadií ropuch uhynulých v důsledku konání žalobce, nedovozuje v tomto ohledu žádné další závěru. Navíc vzhledem ke skutečnosti, že v lokalitě se dlouhodobě udržují početné stavy obojživelníků, nelze tvrdit, že by hospodářská činnost prováděná na příslušném rybníce měla pro zvláště chráněné druhy z hlediska dlouhodobé možnosti výskytu následky fatální. Za okolnost zvyšující míru závažnosti jednání považuje inspekce skutečnost, že minimálně díky kontrole dne 6. 6. 2012, které byl osobně přítomen jednatel žalobce, žalobci muselo být známo, že se v lokalitě vyskytují zvláště chráněné druhy obojživelníků, přesto v letošním roce provedl vypouštění rybníka zcela necitlivě vůči potřebám této skupiny živočichů. Zásah žalobce by neměl tak negativní charakter, pokud by jej provedl před počátkem rozmnožovací sezóny, stejně bylo možné přistoupit k pomalému snižování hladiny rybníka po vylíhnutí a rozplavání pulců.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75

odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

Podle ust. § 88 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném v rozhodné době: „(1) *Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že*

a) poškodí součást přírody ve zvláště chráněném území, nedovoleně změní nebo obrožuje jeho dochovaný stav,

b) poškodí nebo zničí památný strom,

c) poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les,

d) nedovoleně zasahuje do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin,

e) usmrcuje nebo chová ptáky s výjimkou těch, kteří mohou být loveni, nebo zvláště chráněné živočichy bez povolení, anebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje,

f) vykonává činnost zakázanou v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody,

g) neumožní osobám oprávněným podle § 62 nebo § 68 odst. 4 a § 81 vstup na pozemky, které vlastní nebo užívá,

h) nesplní ohlašovací povinnost podle tohoto zákona nebo nesplní povinnost náhradní výsadby podle § 9,

i) provádí škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody,

j) porušuje podmínky stanovené k ochraně přechodně chráněných ploch,

k) nedodržuje omezení nebo zákaz vstupu vyhlášený podle § 64 nebo porušuje ustanovení návštěvního řádu národního parku,

l) poškozují nebo ničí jeskyni nebo její součást nebo porušuje jiné povinnosti stanovené k ochraně jeskyní podle § 10,

m) nesplní některou z povinností k paleontologickému nálezu podle § 11 odst. 1,

n) vysazuje či vysévá uměle vypěstované zvláště chráněné rostliny nebo vypouští zvláště chráněné živočichy narozené a odchované v zajetí do volné přírody bez souhlasu orgánu ochrany přírody.“

Podle ust. § 88 odst. 3 tohoto zákona: „*Při stanovení výše pokuty se přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny.*“

S žalobními námitkami, kde žalobce napadá, že z rozhodnutí není patrné, kterou konkrétní povinnost porušil a tím tak není zřejmá protiprávnost jeho jednání, soud nesouhlasí a tuto část žaloby považuje za nedůvodnou. Protiprávnost jednání žalobce byla dostatečně zdůvodněna jak v prvostupňovém, tak i v napadeném správním rozhodnutí, a spočívá v době, kdy žalobce snížení hladiny rybníka provedl, tedy v době snůšky vajíček ropuchy obecné. Tím tak došlo k ohrožení životního prostředí, resp. k zásahu do přirozeného vývoje tohoto živočicha, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny. Námitka, že se žalovaný nedopustil žádného protiprávního jednání, tak v tomto případě nemůže obstát – protiprávnost (nedovolenost) jednání spočívá v tom, že snížení hladiny rybníka provedl v této konkrétní době.

Pokud žalobce podniká v určitém oboru, musí mít rovněž určité znalosti o prostředí, v němž tuto činnost vykonává. Pokud tedy příslušný rybník užívá k odchovu násadových ryb, kdy musí snížení hladiny rybníka provádět na jaře, musí si být zároveň vědom, že to je roční období, v němž dochází k páření a snůšce ropuchy obecné, a případně časově snížení hladiny rybníka této skutečnosti přizpůsobit, nebo požádat o příslušnou výjimku podle ust. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nebo inspekce vychází z nějakých obecně známých skutečností, pak ty jsou v rozhodnutí rozvedeny, nejedná se o žádnou libovůli v rozhodování, ale o odkaz na odborný pramen, z něhož pramení zjištění ohledně životního cyklu ropuch. V tomto směru tak žalobní námitky považuje soud za liché.

Totéž lze uvést i k námitce, že živočichy do rybníka přenesly třetí osoby. Tato námitka ve vztahu delikttní odpovědnosti žalobce nemůže obstát, neboť tyto živočichové by se v rybníku zjevně nacházely i bez činnosti těchto osob, a i kdyby sem byly těmito osobami (protiprávně) doneseny, i tak by byly chráněny a zásah do jejich přirozeného vývoje není možný (bez příslušné výjimky). Nicméně, činnost těchto třetích osob je nedovolená, a podle názoru soudu by inspekce na ni měla adekvátně reagovat a postihovat ji, což soud uvádí v další části odůvodnění tohoto rozsudku. Samotná skutečnost, že tyto osoby živočichy do rybníka přinášely, však nemá ještě vliv na to, že žalobce snížením hladiny rybníka porušil shora uvedenou povinnost a tím zasáhl do jejich přirozeného vývoje.

Ohledně zdůvodnění výše pokuty musí zdejší soud uvést, že zejména prvostupňové správní rozhodnutí, které tuto výši konkrétněji rozebírá, neodpovídá logice věci a je vnitřně rozporné – z odůvodnění lze spíše dospět k závěru, že pokuta byla uložena v tzv. výchovné výši (např. doba trvání jednání, celkový vliv na populaci ropuch, vliv činnosti na biotop ropuchy apod.), ačkoliv pokuta byla uložena v poměrně citelné výši (s ohledem na majetkové poměry žalobce i typovou nebezpečnost protiprávního jednání, jak bude dále uvedeno). V tomto směru soud musí konstatovat, že prvostupňové rozhodnutí v tomto směru je vnitřně rozporné, když chybí konkrétnější zdůvodnění nebezpečnosti jednání a závažnosti následku, který by takto citelný trest zdůvodnil, a pokud žalovaný takové rozhodnutí potvrdil, nedostál své povinnosti obecného přezkumu zákonnosti podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu (když správnost rozhodnutí dostatečně posoudil s ohledem na odvolací námitky). Soud, na rozdíl od žalovaného a inspekce, pokutu ve výši 250.000 Kč nepovažuje za nijak nízkou ani s ohledem na zákonnou sazbu, která činí 1 milion Kč, ani nezdůvodňující závažnost jednání, nerozlišení typové nebezpečnosti jednání a majetkové poměry žalobce. Jedná se tak o pokutu uloženou sice ve čtvrtině zákonné sazby, ale tato suma rozhodně pro podnikání středně velkého podniku, jakým žalobce zjevně z předložených podkladů svého hospodaření a majetku je, není zanedbatelná a je v tomto směru nutné ji označit jako citelnou a potrestání jako přísné. Na druhou stranu nelze dospět k závěru, že by se jednalo o pokutu likvidační, neboť výše této pokuty podle názoru soudu sama o sobě ekonomickou likvidaci žalobce způsobit nemůže, což přiléhavě zdůvodnil žalovaný v odůvodnění.

Pokud by soud uloženou pokutu porovnal s možností uložení peněžitého trestu podle trestního zákoníku, pak by při hypotetickém čistém příjmu 0,75 milionu Kč žalobce za rok (jako průměru z předložených daňových přiznání k dani z příjmů za roky 2010 – 2012), se jedná o denní příjem cca 2.500 Kč denně, což by odpovídalo této denní sazbě peněžitého trestu (ust. § 68 trestního zákoníku); uložená pokuta by odpovídala asi 100 takto stanoveným denním sazbám peněžitého trestu. Při spáchání trestného činu poškození životního prostředí z nedbalosti podle ust. § 294 odst. 1 trestního zákoníku přitom činí maximální výše trestní sazby až šest měsíců odnětí svobody nebo zákaz činnosti, což je výměra trestu poměrně mírná. Je tak zjevné, že při postihu podle trestního zákoníku by za protiprávní jednání společensky nebezpečnější, chráněné trestním zákoníkem, byla takto vypočtená sazba peněžitého trestu uložitelná za poměrně závažný následek takového trestného jednání. I z tohoto pohledu se uložená pokuta jeví jako znatelná a značně přísná.

Jak bylo shora obecně uvedeno, konkrétní šíře sazby pokuty v daném případě je velmi široká a umožňuje sankcionovat různá a značně typově rozdílná porušení zákona (počínaje např. poškozením dřeviny rostoucí mimo les podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona, konče např. poškozením dochovaného stavu přírody podle ust. § 88 odst. 1 písm. a) zákona, což je protiprávní jednání typově mnohem závažnější). Proto zákonodárce uložil správním úřadům zákonnou povinnost posuzovat mj. závažnost protiprávního jednání v ust. § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, aby v konkrétních případech mohlo dojít k přesnějšímu (i typově) rozlišení různých protiprávních jednání. Proto je nutné trvat na tom, aby zejména citelnější pokuty byly řádně konkrétně zdůvodněny, a to jak s ohledem na typovou závažnost protiprávního jednání, tak i konkrétními důvody pro takto uloženou sankci. Možnosti širokého uložení citelného trestu musí odpovídat povinnost takto uložený citelný trest odůvodnit, jinak se i z obecného povědomí naprosto vytrácí pocit spravedlnosti postihu za určité jednání. Dále při hodnocení závažnosti jednání žalobce je nutné poukázat i na samotnou skutkovou podstatu deliktu podle ust. § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, která zahrnuje různě závažné formy jednání (např. usmrcování zvláště chráněných živočichů, což podle názoru soudu vykazuje aktivní konání a může tak být s ohledem na škodlivost jednání nebezpečnější, než zasahování do přirozeného vývoje živočichů jako v tomto případě nijak konkrétně neregulovaným konáním, kdy lze hovořit spíše o opomenutí), která rovněž při hodnocení výše pokuty musí být vzata na zřetel, neboť i takové hodnocení vymezuje závažnost protiprávního jednání, které musí být zhodnoceno podle zákonného kritéria podle ust. § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Rovněž při hodnocení výše pokuty je nutné poukázat na velké zákonné rozpětí sazby pokuty. Tomuto rozpětí pak musí na druhé straně odpovídat i přiléhavé konkrétní zdůvodnění výše pokuty, zejména pokud výše pokuty, jako v tomto případě, nemůže být považována za tzv. výchovnou (čemuž by spíše odpovídalo odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí). V tomto směru soud i v tomto případě opakuje svou úvahu, kterou uvedl ve svém rozsudku ze dne 24. srpna 2016, sp. zn. 6 A 45/2014, kdy právní úvaha pro svou obecnost je využitelná i v tomto případě: „...[je] pochopitelné, že každý případ porušení zákona, který inspekce zjistí, je individuální a že každé takové posouzení odráží konkrétní okolnosti; takový závěr však nemůže obstát v případě, kdy je zákonná výše pokuty konkrétně u typového jednání zákonodárcem neprovedena a správnímu úřadu při jejím ukládání umožňuje tak širokou možnost sankcionování. Jinými slovy řečeno - správní uvážení správního úřadu

v daném případě ukládání pokuty musí být jednoznačně přezkoumatelné, aby bylo možné obecně vymezit, které porušení zákona považuje správní úřad za více a které za méně závažné (když toto vymezení neprovedl zákonodárce v lepším rozlišení skutkových podstat deliktů). Jinak by mohlo dojít k libovůli při ukládání příslušné pokuty, nehledě na to, že potom taková výše pokuty není přezkoumatelná. Soud je rovněž toho názoru, že od věci by nebyl rozbor uložených pokut v jiných srovnatelných případech (srov. ust. § 2 odst. 4 správního řádu), když žalobce poukazuje konkrétně na výši uložené pokuty v jiném případě, který byl zjevně skutkově velmi obdobný (jednalo se o podobné opomenutí konání), ale rozsah plochy pozemků byl řádově vyšší a jednalo se o ekonomicky silného delikventa (srov. skutkové vymezení sporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2011, čj. 3 As 11/2011-69)...“.

V tomto souzeném případě je nutné korektně uvést, že případný rozbor uložených pokut žalobce nenamítal v odvolání (v něm namítal tzv. likvidační výši uložené pokuty), s čímž se žalovaný řádně vypořádal. Tuto skutečnost uvedl až v řízení soudním při ústním jednání, což soud nemůže posuzovat s ohledem na koncentraci řízení týkající se vymezení žalobních bodů při posuzování důvodnosti podané žaloby; vzhledem k tomu, že soud rozhodnutí ruší pro nepřezkoumatelnost, však k ní může přihlédnout žalovaný v novém rozhodnutí o podaném odvolání.

Pro úplnost pak soud uvádí, že námitka žalobce, týkající se přenášení těchto živočichů jinými osobami, byla upřesněna v řízení soudním, kdy žalobce doplnil i fotodokumentaci, kde lze tyto osoby ztotožnit (registrační značka automobilu). Ačkoliv soud souhlasí s tím, že přímo takové jednání třetích osob s porušením povinnosti žalobce nesouvisí, nechává na zvážení, zda by inspekce takové protiprávní jednání třetích osob (byť ty byly vedeny subjektivně zřejmě dobrými úmysly) neměla rovněž postihovat, aby k němu v budoucnosti nedocházelo či se takové jednání aspoň minimalizovalo, a zda se nejedná o skutečnost, která by měla být zohledněná pro výši uložené pokuty, kdy se může jednat o naplnění zákonného znaku „způsobená újma ochraně přírody a krajiny“ podle ust. § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy se na ní (rozuměj újmu a jejímu rozsahu) podílely i jiné osoby svým předchozím nepovoleným jednáním. Soud pak rovněž nemůže souhlasit s tím, že by dosavadní bezúhonnost žalobce neměla být vzata v úvahu při uložení výši pokuty, neboť ta souvisí se zákonným znakem závažnosti protiprávního jednání, kdy obecně je nutné uvést, že recidiva deliktního jednání závažnost protiprávního jednání obecně zvyšuje. Proto nelze bez dalšího takový argument odmítnout pouze proto, že přímo není konkrétně uveden v ust. § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť souvisí se závažností jednání.

V daném případě tak podle názoru soudu výše uložené pokuty nebyla řádně odůvodněna, a pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost nevzal v úvahu z hlediska obecného přezkumu zákonnosti rozhodnutí, zatížil i on touto vadou své rozhodnutí. Proto soud napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení pro nezákonnost (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.), když nepřistoupil k tomu, aby sám pokutu snížil podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., neboť pro takové snížení pokuty prozatím nebyly shromážděny dostatečné podklady, aby v tomto směru mohl soud rozhodnout. Konkrétní zdůvodnění výše pokuty bylo provedeno prozatím značně nedostatečně a v tomto směru je nutné závěry, z nichž budou plynout příslušné právní úvahy o výši pokuty, doplnit. Soud nezrušil prvostupňové správní rozhodnutí, neboť vytýkanou vadu

lze odstranit v odvolacím řízení a nechává tak na úvaze žalovaného, jak bude nadále procesně postupovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Výše této náhrady se sestává ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby (nikoliv z podaného návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, kde byl žalobce neúspěšný a tyto náklady mu tak nemohou být přiznány), a z odměny za zastupování advokátem za celkem 3 úkony po 3.100,- Kč a 3 režijní paušály po 300,- Kč (převzetí věci, sepsí žaloby, účast u ústního jednání dne 7. listopadu 2017), a to podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Soud nepřiznal odměnu za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť tomuto návrhu nevyhověl, v tom tak byl žalobce neúspěšný. Dále soud advokátovi přiznal náhradu za promeškaný čas 6 půlhodin po 50 Kč, neboť advokát má sídlo mimo obvod soudu, a cestovné – jízdné automobilem na trase Příbram – Praha a zpět, celkem 132 km, automobil s průměrnou spotřebou 12,73 litru na 100 km, cena benzínu podle vyhlášky č. 440/2016 Sb. ve výši 29,50 Kč za litr, a pevná sazba 3,90 Kč za jeden km, celkem na cestovním 1.010 Kč. Kromě soudního poplatku pak soud zvýšil odměnu a náhrady za zákonnou sazbu daně z přidané hodnoty, neboť advokát je plátcem této daně. Konkrétní výpočet nákladů řízení je následující: odměna – 3.100 Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, náhrada za promeškaný čas 50 Kč x 6 + 21% DPH, cestovné – 1.010 Kč x 1 + 21% DPH, soudní poplatek – 3.000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 14.510 Kč, DPH 21% : 2.417,10 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 16.927,10 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. listopadu 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.